

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

5. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσύμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, μετὰ εἰκόνης, (συνέχεια), μυθιστ. ERNEST DUBREUIL, μετάφρ. Σ. Τ. — Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ ὑπὸ Φρειδερίκου Σουλιέ, (τέλος). — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμά, (συνέχ.), μετάφρ. Δημ. — ΟΙ ΔΥΟ ΠΟΙΗΤΑΙ, μετάφρασις Δεσποίνης Α. Ἀγγερέτου.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτῆ :

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ERNEST DUBREUIL

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

Ὁ ἄρχων Δὲ Ζιάκ οὐδέποτε, ἢ μάλλον σπανίως ἐπισκέπτετο τὸ ἀρχαῖον τοῦτο φρούριόν του· πρὸ πάντων δὲ ἡ σύζυγός του προὔτιμα πάντοτε τοὺς Παρισίους, ἔνθα, κατὰ τοὺς χρονογράφους τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, διήγεν ἡδονικώτατον καὶ πλήρη ἀπολαύσεων βίον.

Φθάσας εἰς τὸ μέγαρον αὐτοῦ, ὁ Ζιάκ ἀνεπαύθη ἐπὶ δύο καὶ ἐπέκεινα ὥρας.

Ἐγερθεὶς δ' ἐκαλλωπίσθη καὶ ἤρξατο ἀναλογιζόμενος τὴν ὥραίαν αἰχμαλώτόν του, ὅτε ἤκουσεν ἀπομεμακρυσμένον ἤχον σάλπιγγος.

Εἰς τὸν ἤχον τοῦτον δὲν ἔδωκεν οὐδεμίαν προσοχήν.

Δεύτερος ὅμως ἤχος πλησιέστερος καὶ ἰσχυρότερος ἠνάγκασεν αὐτὸν νὰ τεινῇ τὰ ὦτα προσεκτικῶς.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ὁ θαλαμηπόλος τοῦ Ἀμερικικοῦ ἐνεφανίσθη εἰς τὴν θύραν τοῦ δωματίου του.

— Ἀμερικέ!... ἀνέκραξεν ἀγρίως ὁ Ζιάκ, τί ἤχος εἶνε αὐτός; Πῶς, ἐναντίον τῶν διαταγῶν μου, ἐπιτρέπουσι...

— Κύριε, διέκοψεν αὐτὸν ὁ Ἀμερικὸς, ὁ ἄρχων Γραβίλλης, ὁ ὁποῖος εἶνε κάτω, μοὶ εἶπεν ὅτι θὰ μοὶ κόψῃ τὰ αὐτιά ἂν δὲν ἔλθω νὰ σὰς εἰδοποιήσω περὶ τῆς ἀφίξεώς του.

Ὁ Ζιάκ ἀνεκάγχασεν.

— Καλὰ, σὲ συγχωρῶ... Εἶπὲ εἰς τὸν ἄρχοντα Γραβίλλης ὅτι τὸν περιμένω.

Ὁ θαλαμηπόλος, ὑποκλινάς, ἀνεχώρησε καὶ μετὰ τινα στιγμήν ὁ ἄρχων Γραβίλλης εὐρίσκετο πλησίον τοῦ Ζιάκ.

Οἱ δύο φίλοι, μετὰ τὰς συνήθεις φιλοφροσύνας, ἐκάθισαν πλησίον ἀλλήλων.

— Λοιπόν, εἶπεν ὁ Ζιάκ, τί νέα ἔχομεν, πῶς εἰς αὐτὰ τὰ μέρη;

— Ἡ βασίλισσα εἶνε εἰς Τουραίνην.

— Μπᾶ!

— Ἦλθε σήμερον τὴν πρωίαν.

— Ἀληθῶς; καὶ πῶς ἔχει ἡ Αὐτῆς Μεγαλειότης;

— Εἶνε ὀλίγον λυπημένη.

— Ἄ! δὲν εἶνε τίποτε... Ἄμα ἰδῇ

ἐμέ, ἀμέσως θὰ χαρῇ...

— Διάβολε! δὲν τὸ ἤξευρα... Καὶ δὲν εἴμπορεῖς νὰ μου εἰπῇς τὴν αἰτίαν;

— Ἄ! αὐτὸ εἶνε μυστικόν, τὸ ὁποῖον ἀνῆκει μόνον εἰς ἐμέ καὶ εἰς τὴν βασιλίσσαν, ἀπήντησεν ὑπερηφάνως ὁ Ζιάκ. Οὐχ ἦττον θὰ σοὺ εἰπῶ τὸ ἥμισυ τοῦ μυστικοῦ τούτου...

— Ὅπως θέλεις. Σὲ εἰδοποιῶ ὅμως ὅτι ἡ Ἰσαβέλλα ἐπιθυμεῖ νὰ σε ἰδῇ καὶ πιθανὸν νὰ σε θέλῃ δι' αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν, διότι μ' ἔστειλε νὰ σε παρακαλέσω νὰ ἔλθῃς τὸ ταχύτερον πρὸς ἐντάμωσίν της.

— Κεῖν... θὰ ὑπάγω αὐρίον.

— Αὐρίον; καὶ διατί;

— Διότι δὲν ἐδείπνησα ἀκόμη... οὔτε σύ... Ἄλλως τε εἶμαι πολὺ κουρασμένος καὶ ἔχω ἀνάγκην ἀναπαύσεως. Κάθισε νὰ δειπνήσωμεν.

— Ἔστω.

— Ἀλήθεια! ἔμχθες τί γίνεται ὁ δυστυχῆς Βαβουρδόννης;

— Φεῦ! θὰ τον ἐπκνίδωμεν εἰς τὸν ἄλλον κόσμον, φίλε μου.

Ὁ Ζιάκ ὠχρίσεν.

— Πῶς τοῦτο;

— Γνωρίζεις ὅτι πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μας συνελήφθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Βιγκέννης δυνάμει διαταγῆς τοῦ βασιλέως, τοῦ ὁποῖου ἡ υἱεὶς ἐβελτιώθη πρὸς στιγμήν κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν...

— Νεῖ, εἶπεν ὁ Ζιάκ ὑψώσας τοὺς ὤμους.

— Λοιπόν, συλληφθεὶς, μετεφέρθη εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Φρουρίου. Κατόπιν τὸν εἰσήγαγον εἰς δίκην· μετὰ δὲ τοῦτο τὸν ἔρραψαν ἐντὸς σάκκου καὶ τὸν ἔρριψαν εἰς τὸν Σηκουάναν.

Ὁ Ζιάκ ἐποίησατο τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

— Ὁ Θεὸς νὰ ἔχῃ τὴν ψυχὴν του! εἶπε χαμηλοφώνως.

— Ἀμήν! ἀπήντησεν ὁ Γραβίλλης.

Καὶ οἱ δύο νέοι μετέβησαν εἰς τὸ ἐστιατόριον, ἔνθα ἦτο παρατεθειμένον πολυτελέστατον δεῖπνον μετὰ τῶν ἐκλεκτότερων σίνων τῆς Τουραίνης.

Λ'

Ὅπου προσφέρεται τις διὰ νέου ὁλως τρόπου νὰ ἐξηγήσῃ τὰ ὄνειρα.

Τῇ ἐπκύριον, ἥτις ἦτο μετὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀποτυχίας τῆς ἐπαναστάσεως τῶν βουργονδιανῶν, ὁ Τανεγὺ Δουσατέλλος καὶ ὁ Ἰουβενάλης Δουρσέν, ἐπωφεληθέντες τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ὁ βασιλεὺς ἀνέκτησε προσωρινῶς τὸ λογικόν του, ἀνεκοίνωσαν αὐτῷ τὰ αἰτία τῆς ἐξορίας τῆς Ἰσαβέλλας.

Ὁ ἀτυχῆς βασιλεὺς ἐπεδοκίμασε πληρέστατα τοῦτο, νομίσας ὅτι ἀπληλάσσετο τοῦ ἐφιάλτου τούτου, ὃν ἐθεώρει ὡς τὸν αἴτιον τῶν βασάνων του.

Ἐπομένως ὁ τε ἀρχικαγκελάριος καὶ ὁ τοποτηρητῆς ἐξέδωκαν αὐθημερόν τὰς ἀνγκαιὰς διὰ τὴν ἀναχώρησιν τῆς βασιλίσσης διαταγὰς καί, πρὸς περισσοτέραν ἀσφάλειαν αὐτῶν, οὐδὲ πρὸς στιγμήν ἀπεμακρύνθησαν τοῦ Λούβρου.

Ὅθεν ἡ βασίλισσα, ἀκολουθουμένη ὑπὸ τῆς δουκίσσης τῆς Βάρης καὶ τοῦ ἀστρολόγου τῆς Ἀπιάνης, ἐγκατέλειψε τοὺς Παρισίους ὑπὸ συνοδίαν στρατιωτῶν, ἐντεταλμένων νὰ ἐμποδίσωσι πᾶσαν τυχὸν ἀπόπειραν δραπετεύσεως.

Εἰσελθοῦσα εἰς Τουραίνην, διητυνῆθη κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν μονὴν τῶν Μαρμουτιέρων, εἰς ἣν ἐμελλε νὰ κατοικήσῃ καὶ τῆς ὁποίας ὁ ἡγούμενος ὑπεδέξατο αὐτὴν φιλοφρόνως.

Ἡ βασίλισσα ἐκλείσθη πάραυτα εἰς τὰ δωματῖά της, ὅπως ἐπ' ὀλίγον ἀναπαυθῇ, ἀφοῦ πρῶτον ἐξεδήλωσε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἴδῃ τὸν ἀδελφὸν Θεόδημον, ἀμα ὡς αὐτὸς ἤθελεν ἐπανέλθει εἰς τὴν μονήν.

Ὁ Μαλκράφτ, μόλις ἐπανῆλθεν, εἰδοποιήθη ἀμέσως περὶ τούτου καὶ μεδιάμα χαρωπὸν ἐπεράνη ἐπὶ τῶν χειλέων του.

Πρῶτον πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἐν τῇ μονῇ συνήνησεν ὁ Μαλκράφτ, ἦτο ὁ Ἀπιάνης, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἰδεῖ πολλάκις εἰς τὸ Λούβρον καὶ τὸν ὁποῖον δὲν ἐβράδυνε νὰ νοήσῃ ὡς ἄνθρωπον εἰς ἄκρον φιλάργυρον καὶ φοφοδεῇ.

Πανοῦργος, δόλιος, διεστραμμένος, πονηρὸς καὶ ἀπληστος, ὁ Ἰταλὸς οὗτος τὰ παντὶ ἐθυσίαζεν ὑπὲρ τῶν χρημάτων.

Γεννηθείς ἐν Τεργέστη, ἔνθα μετῆρχετο τὸν ἀδαμαντοπώλην, εἶχε νυμφευθῆ ὡραίαν τινὰ νέαν. Ἀλλ' αἱ ὑποθέσεις του δὲν ἔβαιον καλῶς καὶ εὐρίσκετο εἰς τὰ πρόθυρα φοβερᾶς χρεωκοπίας, ὅτε πρὸς πρόληψιν ἐντελοῦς ναυαγίου, ἐσκέφθη νὰ πωλήσῃ τὴν συζυγὸν του !!!

Κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν εἶχε προσορμισθῇ εἰς Τεργέστην πειρατικὸν τι πλοῖον ἐξ Ἀνατολῆς.

Ὁ Ἀπιάνης ἔλαβεν ὑπ' ἐνοίκιον μικρὰν τινὰ λέμβον καὶ ἐπορεύετο καθ' ἐκάστην περίεξ τοῦ πλοίου ἐκείνου μετὰ τῆς δυστυχούς συζύγου του. Ὠραίαν δὲ τινὰ ἡμέραν, ἀνῆλθε τὸ πλοῖον μετ' αὐτῆς, συνωμίλησε μετὰ τοῦ πλοιαρχοῦ, δαβόητου ἐξ Ἀνατολῆς πειρατοῦ, καί, ἐπὶ τέλους, ἐπώλησεν αὐτῷ τὴν κυρίαν Ἀπιάνην!

Χάρις δὲ εἰς τὴν ἀξιόλογον ταύτην ἐπιχείρησιν, ὁ Ἀπιάνης ἐπανελάβε τὰς ἐργασίας του καὶ μετ' οὐ πολὺ, ὅπως ἀποφύγῃ τὰς δυσφήμους διαδόσεις τῶν συμπολιτῶν του, μετηνάστευσεν εἰς Παρισίους, ἔνθα, σχετισθεὶς κατὰ τύχην μετὰ τῆς βασιλίσσης, κατάρθωσε ν' ἀποκτήσῃ τὴν εὐνοίαν τῆς, ὡς ἐκ τοῦ νέου ἐπαγγέλματος του, τούτῃ μετῆρχετο τὴν ἐπιστήμην τῆς ἀστρολογίας καὶ ὠροσκοπίας, ἣν εἶχε διδάξει αὐτῷ, νεκρῶν ἔτι ὄντι, γέροντες Σκρακηνῶς.

Ὁ Μαλκράφτ ἐγίνωσκε κατὰ βάθος τὸν βίον του, ὅπως ὁ περίφημος ἀστρολόγος ἐγίνωσκε τὴν εὐνοίαν, μετ' ἧς περιέβαλε τὸν μοναχὸν ἡ Ἰσαβέλλα. Ὡς ἐκ τούτου ἐχαιρέτισεν αὐτὸν μετὰ τοῦ εὐπροσηγόρου ἄμα καὶ χυδαίου ἐκείνου μειδιήματος, ὁπερ μόνον οἱ Ἰταλοὶ γινώσκουσιν.

— Ἐ! κύριε Ἀπιάνη, εἶπεν ὁ Μαλκράφτ, ἀντιχαιρετίζων αὐτόν, σὰς βλέπω πολὺ δυσηρεστημένον διὰ τὴν νέαν σὰς κατοικίαν.

— Ἀ! μὴ μοῦ λέγετε τίποτε περὶ τούτου, πανοσιώτατε, ἀπήντησεν ὁ ἀστρολόγος. Οἱ σοφοὶ ἄνδρες, ὅπως ἐγώ, διαγούσι βίον κανονικόν, τοῦ ὁποίου δυσκόλως παραιτοῦνται... Παραδείγματος χάριν, πῶς εἶνε δυνατόν νὰ μὴ δυσανασχετῶ, ἀφοῦ, ἐγκαταλείψας τὸ Λουδρον, ἦλθον καὶ ἐκλείσθην εἰς τὴν μονὴν ταύτην, εἰς ἔν ἐλεεινὸν κελλίον, ὅπου μόλις δύναται τις νὰ κινηθῇ;

— Μπᾶ!... μετ' ἐμὲ!

— Τί; δὲν πιστεύετε; Θέλετε νὰ ἔλθετε μετ' ἐμοῦ εἰς τὸ κελλίον μου;

— Εὐχαρίστως... ἐκτὸς δὲ τούτου εἶπέτε μοι εἰς τί δύναμαι νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος;

— Εἴθε πολὺ περιποιητικὸς, πανοσιώτατε.

— Κύττιζε, εἶπεν ὁ Μαλκράφτ, λαβὼν τὴν χεῖρα τοῦ Ἀπιάνη, πῶς ἔρχονται τὰ πράγματα. Αὐτὴν τὴν δύναμιν ξιν, τὴν ὁποίαν σεῖς ἤδη μοι παρτείνετε, θὰ σὰς τὴν ἐξήτουν ἐγώ.

— Ἀληθινά;

— Μὰ τὸν Θεόν, νά!... ἔχω κατὰ τι νὰ σὰς εἶπω... καὶ πιστεύω, προσέθηκεν ὁ Μαλκράφτ μειδιῶν, ὅτι εἴμεθα ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι θὰ συμφωνήσωμεν.

— Τὸ πιστεύω, ἀπήντησεν ὁ Ἰταλὸς ὑποκλινάς.

Καί, ταῦτα λέγοντες, διηυθύνθησαν πρὸς τὴν κλίμακα τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ κελλίον τοῦ ἀστρολόγου.

Αἰφνης ὁ Μαλκράφτ ἐσταμάτησεν.

— Τί ἀνόητος ὁποῦ εἶμαι! εἶπε κτυπήσας τὸ μέτωπον διὰ τῆς χειρὸς του.

— Τί συνέβη;

— Ἐλησμόνησα νὰ διαβιβάσω εἰς τὸν ἀδελφὸν Ἰουστινιανὸν σπουδαίαν τινὰ διαταγὴν, τὴν ὁποίαν μοι ἐσύστησεν ὁ πανοσιώτατος ἡγούμενος. Μοὶ ἐπιτρέπετε μίαν στιγμὴν;

— Μὴ ἀνησυχεῖτε καθόλου δι' ἐμέ, σὰς παρακαλῶ, ἀδελφε Θεοδήμε.

Καί εἰς ἤλθεν εἰς τὸ κελλίον του, ἐνῶ ὁ Μαλκράφτ ἔτρεξεν οὐχὶ πρὸς ἀνεύρεσιν τοῦ ἀδελφοῦ Ἰουστινιανοῦ, ἀλλὰ πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ ταμίου τῆς μονῆς.

— Ἀδελφε Λακτάν, εἶπεν εἰς τὸν ταμίαν μοναχόν, συγχωρήσατέ μοι ἂν σὰς διακόπτω ἀπὸ τὴν ἐργασίαν σας, ἀλλ' ἀνάγκη κατεπείγουσα μὲ ὑποχρεοῖ νὰ σὰς ζητήσω τριάκοντα δίστηλα χρυσᾶ. Ἐρχομαι ἐξ ὀνόματος τοῦ πανοσιωτάτου ἡγουμένου.

Ὁ Λακτάν ἐγνώριζε τὴν παρὰ τῷ ἡγουμένῳ ἐπιτροπὴν τοῦ ἀδελφοῦ Θεοδήμου, καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν ἐδίστασε νὰ δώσῃ αὐτῷ τὰ αἰτηθέντα τριάκοντα δίστηλα.

Ὁ Μαλκράφτ, λαβὼν τὸ ποσὸν τοῦτο, ὤρμησε πρὸς τὸ κελλίον τοῦ Ἀπιάνη, τὸν ὁποῖον ἤκουσεν ἀναθεματίζοντα τὴν στιγμὴν, καθ' ἣν ἦλθεν ἐν τῇ μονῇ ἐκείνῃ.

— Ἀγάπητὲ διδάσκαλε, τῷ εἶπεν, ἰδοὺ με ἐπανεληθόντα...

— Ἀχ! ἀδελφε μου, δὲν εἶνε κατάστασις αὕτη! Εἶνε δωμάτιον αὐτὸ δι' ἓνα σοφὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀνάγκην μελέτης;

— Ἐχετε δίκαιον... Ὡς κάμω τὰς ἀναγκαίας παραστάσεις εἰς τὸν ἅγιον ἡγούμενον... Τώρα, ἂν μοι τὸ ἐπιτρέπετε, θὰ σὰς ζητήσω μίαν χάριν.

— Μίαν χάριν; ἠρώτησεν ἐκπληκτος ὁ Ἀπιάνης.

— Νά!

— Ἀπὸ ἐμέ;

— Ἀπὸ σὰς.

— Λέγετε, ἀδελφε μου.

— Πρόκειται νὰ μ' ἐξηγήσετε ἔν ὅντιον.

— Ἐν ὄνειρον;

— Θεέ μου, νά!... Μὴ πως τὰ ὄνειρα ἐξέρχονται τοῦ κύκλου σας;

— Ποσῶς. Λέγετε ἐλευθέρως.

— Ἰδοὺ, εἶπεν ὁ Μαλκράφτ, καθήσας ἐπὶ τινος ἔδρας ἀπέναντι τοῦ Ἀπιάνη. Εἶδον κατ' ὄναρ ὅτι ἐξωμολόγουν τὴν βασιλισσάν ἰσχυροῦ τινος καὶ μεγάλου ἔθνους, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα δὲν ἐνθυμούμαι.

— Ὀλίγον μὰς μέλει, εἶπεν ὁ Ἀπιάνης. Εἰς τοιαύτας περιστάσεις τὰ ὀνόματα δὲν ἔχουσιν οὐδεμίαν σημασίαν.

— Τόσῳ τὸ καλλίτερον!... Ἡ βασίλισσα αὕτη, γυνὴ σώφρων καὶ ἀγνήνη, δὲν ἐπεχειρεῖ τι χωρὶς νὰ συμβουλευθῇ πε-

ρίφημόν τινὰ μάντιν, τὸν ὁποῖον εἶχεν ἐκλέξει ὡς σύμβουλον.

Ὁ Ἀπιάνης ἔτεινε οὐς προσεκτικόν.

— Προχωρεῖτε, ἀδελφε μου, προχωρεῖτε.

— Λοιπὸν ἡ βασίλισσα αὕτη διὰ λόγους, τοὺς ὁποίους ἐλησμόνησα πλέον, κατάρθωσε ν' ἀρπάσῃ νέαν τινὰ, τὴν ὁποίαν ἐγὼ ἐπροστάτεον, ἕνεκα λόγων, τοὺς ὁποίους ἀδυνατῶ νὰ σας εἶπω.

— Ἀδιαφορῶ.

— Τότε ἐγώ — πάντοτε, ἐννοεῖται, καθ' ὅπου — ἐπιθυμῶ νὰ ἐπανεύρω τὴν νέαν ταύτην, ἐπεσκέφθην τὸν μάντιν τῆς βασιλίσσης.

— Ἀ! ἔ!

— Ἐνα πολὺ ἀξιόλογον ἄνθρωπον.

Ὁ Ἀπιάνης ἐχαιρέτισεν ὑποκλινάς.

— Καὶ τῷ εἶπον τὰ ἐξῆς: «Κύριε ἀστρολόγε, δύνασθε νὰ με βοηθήσετε εἰς τὸ ἔργον, τὸ ὁποῖον θ' ἀναλάβω;»

— Ἐξαίρετα.

— «Θὰ σας εἶμαι διὰ βίου εὐγνώμων.»

— Πολὺ καλὰ. Καί... τί σας ἀπήντησεν ὁ ἀστρολόγος;

— Ἐ! ὁ ἀστρολόγος, ὁ ὁποῖος ἦτο εὐφύεστατος ἄνθρωπος... μετ' ἐπαγγελίας... ἀκριβῶς ὅπως σεῖς με παρατηρεῖτε τώρα.

— Περίεργον!

— Ὡ! πολὺ περίεργον... καὶ μοι εἶπεν..

— Ἀς ἀκούσωμεν τί σας εἶπεν.

— «Ἀγαπητὲ μου ἀδελφε, ἐπιθυμῶ μὲν νὰ σας φανῶ ὡφέλιμος, ἀλλὰ...»

— Ἀλλὰ;...

— «Ἡ ἀστρολογία εἶνε ἐπιστήμη, ἡ ὁποία στοιχίζει πολὺ!...»

— Σὰς εἶπε τὴν ἀλήθειαν.

— «Πρέπει νὰ μεταχειρισθῶμεν βότανα, τὰ ὁποῖα στοιχίζουν...»

— Τὰ γνωρίζω.

— «Ἐννοεῖτε λοιπὸν ὅτι δὲν δύναμαι ν' ἀναλάβω τοιαύτην ὑπόθεσιν, χωρὶς νὰ ὠφεληθῶ.»

— Βεβαιότατα. Καὶ τί ἀπηντήσατε σεῖς;

— Ὅτι γνωρίζω ὅλα ταῦτα... καὶ ὅτι, διὰ ν' ἀρχίσωμεν...

Καὶ θέσας τὴν χεῖρα ὑπὸ τὸ ράσον του, ὁ Μαλκράφτ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ θυλακίου του μικρὸν βαλάντιον.

Τὸ βλέμμα τοῦ Ἀπιάνη ἐσπινθηροβόλησεν.

— Τῷ ἔδωκα κατ' ἀρχὰς τριάκοντα χρυσᾶ δίστηλα... καὶ τῷ ὑπεσχέθην ὅτι θὰ τῷ δώσω ἄλλα εἰκοσιν, ἄμα ἤθελεν ἀνακαλύψαι τὸ μέρος, εἰς ὃ ἤδη εὐρίσκεται ἡ νέα.

Ὁ Ἀπιάνης ἔτεινε τὴν χεῖρα.

— Συγγνώμην, εἶπεν ὁ Μαλκράφτ ἀποσύρων τὴν ἰδικήν του... δύναμαι νὰ ἤμαι βέβαιος ὅτι μ' ἐνοήσατε, ἀγαπητὲ διδάσκαλε; καὶ δύνασθε νὰ μ' ἐξηγήσετε τὸ ἀλλόκοτον τοῦτο ὄνειρον εἰς τρόπον, ὥστε νὰ μὴ ἀπομείνῃ εἰς τὸν νοῦν μου οὐδεμίᾳ ἀμφιβολία;

Ὁ Ἀπιάνης ἠγέρθη.

— Πανοσιώτατε, εἶπε μειδιῶν, δὲν εἴθε ἀνόητος... ἀλλ' οὔτε καὶ ἐγώ... Δώσατέ μοι αὐτὸ τὸ βαλάντιον... καὶ ἐγὼ θὰ σας ἀποδώσω τὴν νέαν.

— Ἐξαίρετα! ἀνέκραξεν ὁ Μαλκράφτ, ἔμπλεως χαρᾶς.

— Τοῦλάχιστον θὰ πράξω ὅ,τι δύναμαι... Ἀλλ' ἐννοεῖται, ὅτι ἀμφοτέροι θὰ τηρήσωμεν ἄκρην ἐχεμυθίαν.

— Ἐννοεῖται. Καί σ' ἐπὶ ὑπόσχομαι νὰ σὰς στέλλω καὶ ὅσους ἄλλους γνωρίζω, οἱ ὅποιοι βλέπουν ὄνειρα...

— Εὐχάριστῶ, εἶπεν ὁ Ἀπιάνης λαβὼν ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Μαλκράφτ τὸ βλαάντιον καὶ θέσας αὐτὸ ἐν τῷ θυλακίῳ του.

— Καὶ πότε θ' ἀρχίσετε τὸ ἔργον σας, ἀγαπητὲ διδάσκαλε;

— Πιθανὸν ἀπόψε... ἂν ὁ καιρὸς ᾔηνε καλός.

— Ἀ! ὅσῳ δι' αὐτὸ θὰ δεηθῶ εἰς τὸν Ὑψίστον, εἶπεν ὁ Μαλκράφτ.

— Εὐχομαι νὰ εἰσακουσθῇτε, ἀπήντησεν ὁ Ἀπιάνης.

Καὶ ὁ Μαλκράφτ, χαιρετίσας αὐτόν, ἐξῆλθε, διεσυνθεὶς πρὸς τὰ δώματα τῆς βασιλείας.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΣ

ΥΠΟ ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΥ ΣΟΥΛΙΕ

Συνέχεια καὶ τέλος, ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Τὴν ἀκτὴν τῆς Νεαπόλεως! ἐξηκολούθησεν ὁ Σπάφας, ὑψῶν τὴν φωνὴν δίκην ἀνθρώπου φοβουμένου μὴ τὸν διακόψῃ τις, τὴν ἀκτὴν τῆς Νεαπόλεως, ἔνθα ὠρκίσθη νὰ καταγγείλῃ εἰς τὸ δικαστήριον τῶν καρβονάρων τὸν πωλῆσαντα τὰ μυστικά των προδότην.

— Καὶ ἔνθα ὠρκίσθη, ἀνέκραξεν ἡ Φιαβίλα ἀναπολήσασα ὀλόκληρον τὸν ὅρκον της, νὰ φονεύσῃ τὸν προδότην ἐκεῖνον, καὶ ἂν ἔτι ᾔητο πατήρ μου...

— Καὶ σύζυγός σου! προσέθηκεν ὁ Σπάφας, ὅτε τὴν εἶδεν ὅτι ἐσταμάτησε πεφοβισμένη.

Ἡ Φιαβίλα προὐχώρησεν ἐν βῆμα πρὸς τὸν Σπάφην, μὲ τεταμένην τὴν χεῖρα καὶ λίαν τεταραγμένην, μὲ ἡμινεωφγμένον τὸ στόμα, μὲ τρέμοντα χεῖλη, μὲ πεπλανημένον τὸ ὄμμα, καὶ ἠθέλησε νὰ δράξῃται τῆς χειρὸς τοῦ φοβεροῦ ἀγγελιαφόρου, ἀπὸ δὲ τοῦ στήθους της μόνον τραχὺς καὶ γοερός ἦχος ἐξῆλθεν. Ὁ Σπάφας ἀνέκραξε.

— Θὰ τηρήσης τὸν ὅρκον τοῦτον; Ἡ ὦρα ἦλθεν.

Ἡ Φιαβίλα ὑπεχώρησε, θωρήσασα δὲ περίξ ἐαυτῆς ἀπελπιστικῶς, διέμεινεν ἀναποφάσιτος πρὸς στιγμὴν, μεθ' ὃ τρεπομένη αἴφνης εἰς φυγὴν ὥσει παρὰ φῶν, ἤρξατο νὰ κραυγάζῃ ἰσχυρῶς.

— Βοήθειαν! βοήθειαν!...

Ὁ Σπάφας ὠρμησε κατόπιν αὐτῆς καὶ τὴν συνέλαβε μετὰ τινα βήματα, καλύψας δὲ ταύτην διὰ τοῦ ἐπανωφορίου του ἀπέπνιξε τὰς κραυγὰς της. Ἐκεῖνη κατέπεσε γονυπετῆς καὶ ἀμφοτέροι διέμεινον ἀφωνοί, τοῦ Σπάφα τρέμοντος καθ' ὑπερβολήν.

— Φιαβίλα, τῇ εἶπεν, ὠρκίσθη καὶ ἐγὼ τὸν ὅρκον ἐκεῖνον.

— Ἀ! ἀνέκραξεν ἡ μαρκησία ἀνεγειρομένη, τόσον τὸ καλλίτερον! Μ' ἔφερες ἐδῶ διὰ νὰ μὲ δολοφονήσης;

— Σὲ καὶ ἐκεῖνον! ἀπεκρίθη ὁ Σπάφας, σὲ καὶ ἐκεῖνον! ἂν ἀμφοτέροι παραβῇτε τοὺς ὅρκους σας.

— Ἀλλ' ἐκεῖνος δὲν τὸν παρέβη, εἶπεν ἡ Φιαβίλα.

— Τὸν παρέβη! ἀπεκρίθη ὁ Σπάφας.

— ὦ! βεβαίως, δὲν σ' ἐνόησα, εἶπε ταχέως ἡ μαρκησία. Ἡ λύπη μοῦ ἐσκότισε τὸν νοῦν καὶ μοῦ ἀπεπλάνησε τὰς ἰδέας. Σπάφα, θετὲ τοῦ πατρός μου υἱέ, σὺ εἶσαι, καὶ δὲν ἤλθες νὰ μοὶ προτείνῃς νὰ δολοφονήσῃς τὸν σύζυγόν μου! Συγχώρησον τὸν τρόπον μου, εἶμαι τρελλή, βλέπεις... Τὰ πάντα μὲ φοβίζουσιν, καὶ πανταχοῦ ἐγκλήματα μόνον βλέπω.

Ὁ Σπάφας ἀφωπλίσθη καὶ ἐσιώπησεν ἐπ' ὀλίγον. Πολλὰκις ἔψαυσε διὰ τῆς χειρὸς τὸ μέτωπόν του καὶ πολλὰκις ἐστέναξε μακρὸν στεναγμόν, ὥσει ν' ἀποδιώξῃ τὸν καταβάλλοντα αὐτὸν οἰκτον. Τέλος λαβὼν τὰς δύο χεῖρας τῆς Φιαβίλας ἐτέθη ἐνώπιόν της καὶ τῇ εἶπε, θεωρῶν ταύτην ἀσκαρδαμυκτί, ὥσει νὰ ἤθελε νὰ τὴν καρφώσῃ ἐνώπιόν του διὰ τοῦ βλέμματός ἐκεῖνου.

— Ἀκουσον, γύναι, καὶ ἀφυσόν με νὰ ὁμιλήσω μέχρι τέλους χωρὶς νὰ μὲ διακόψῃς, χωρὶς νὰ θελήσῃς νὰ μοὶ διαφύγῃς, χωρὶς νὰ μοὶ ζητήσῃς χάριν. ἄκουσον, διότι ἡ πρώτη χειρονομία σου ἢ ἡ πρώτη κραυγὴ σου θὰ ᾔηται ἡ εἰς θάνατον καταδίκη σου... Μίαν νύκτα συνήλθομεν εἰς τινα χέρσον· ἀνθρωπὸς τις ἐλθὼν μᾶς ἔφερεν ἐπιστολὴν τῆς κομήσης, ἣν ὑπέξῃρεσε διὰ τινὰς ὥρας ἀπὸ τὸν λαβόντα ταύτην ὑπουργόν. Ἡ ἐπιστολὴ ἐκεῖνη ἀνήγγελλε πρὸς τὸν ὑπουργόν αὐτόν ὅτι ὁ Φαβιάνης ὑπεχώρησε τέλος, διηγείτο δὲ τὴν ἀδυναμίαν του, τὴν προδοσίαν του, τὰ ἐνόργιόν τε λεχθέντα ἀπόκρυφα ἡμῶν καὶ τὰ κυριώτερα ὀνόματα τῶν καρβονάρων, ἐν ᾧ εὐρίσκετο εἰς τὰς ἀγκάλας της. Μὴ τρέμῃς, Φιαβίλα, ἀλλ' ἄκουσον ἀκόμη, ἡ ἀπόδειξις εὐρίσκετο ἐκεῖ, ἀπόδειξις προφανεστάτη. Παρ' ὅλων ἐζητήθη νὰ δικασθῇ, καὶ κατεδικάσθη εἰς θάνατον. Τὴν ὥραν ταύτην καθ' ἣν σοὶ ὁμιλῶ, πιθανόν οἱ μὴ δυνηθέντες νὰ διαφύγῃσι στεναζοῦσιν ἐντὸς τῶν φυλακῶν ἐνεκα τῆς πρὸς τὸν Φαβιάνην ἐμπιστοσύνης των. Διὰ νὰ μὴ ὑπερφηανευθῇ δὲ πολὺ ἡ κυβέρνησις ἐκ τοῦ συμβάντος τούτου, διὰ νὰ μὴ ἀπελπισθῶσιν οἱ ἀδελφοί μας, διὰ νὰ μᾶς χρησιμεύσῃ δὲ ἵνα συγκρατήσωμεν τέλος τὴν ὠρμισθεῖσαν εἰρήνην καὶ οὐχὶ ἵνα τὴν ἀπολέσωμεν, πρέπει οὗτος μανθάνων τὴν προδοσίαν του νὰ μάθῃ συγχρόνως καὶ τὴν καταδίκην του, πρέπει, διὰ νὰ φθάσῃ ὡς φοβερά εἰδοποιήσῃς πρὸς ἅπαντας ἡ τιμωρία αὕτη, νὰ φανῇ ἀφευκτος καὶ ἀνεξήγητος ἐπίσης. Διὰ τοῦτο λοιπὸν ἐξελέξατο τὴν πλησιεστέραν τοῦ θύματος χεῖρα, ἐξελέξαντο τὸν εὐκολότερον θάνατον καὶ οὗτος εἶναι τὸ δηλητήριο. Ἰδοὺ τὸ δηλητήριο τοῦτο, μοὶ τὸ ἔδωκαν ἵνα σοὶ τὸ παραδώσω... Ἀκουσον, ἄκουσον, γύναι, ἐξη-

κολούθησεν ὁ Σπάφας σφίγγων βιαίως τὸν βραχίονα τῆς ἀνασκιρτώσης Φιαβίλας καὶ ἄλυσσεν, οὕτως εἰπεῖν, ταύτην εἰς τὴν θέσιν της, ἄκουσον, εἶσαι ἡ πρώτη πρὸς τὸ ἔργον τοῦτο τῆς ἐκδικήσεως ἀφωσιωμένη. Ἐπειτα ἀπὸ σέ, εἶμαι ἐγώ, ἔπειτα ἀπ' ἐμέ, ἄλλος, μετὰ τὸν ἄλλον αὐτὸν δέκα, εἴκοσιν, ἄσπονδοι καὶ ἀποφασισμένοι. Μὴ λησμόνει ὅμως πρὸ πάντων ὅτι εἶναι προδοσία ἐπίσης ἡ ἀρνησις τοῦ νὰ ἐκπληρώσῃς τὸ αἵματηρόν καθήκον καὶ ὅτι ἡ ἀρνησις σου σὲ φονεύει χωρὶς νὰ σώζῃ τὸν Φαβιάνην.

— Δὸς μοι λοιπὸν τὸ δηλητήριο αὐτό, ἀπεκρίθη ἡ Φιαβίλα.

Ὁ Σπάφας καθ' ὑπερβολὴν ἐξεπλάγη διὰ τὴν αἰφνιδίαν ταύτην ἀπόφασιν. Ἀληθῶς, ἤλθεν εἰς τὴν συνέντευξιν ταύτην ἵνα τηρήσῃ τὸν ὅρκον ὃν ὠρκίσθη, χωρὶς ὅμως νὰ προβλέπῃ τὴν ἐκδοσὴν ἣν ἠδύνατο νὰ λάβῃ. Ἀφ' οὗ ἤκουσε τῶν ἐκμυστηρεύσεων τῆς Φιαβίλας δὲν ἐβασίζετο εἰς τὴν ζηλοτυπίαν της ἵνα τὴν ἀναγκάσῃ νὰ δεχθῇ τὴν τρομερὰν ἐντολὴν ἣν τῇ ἐκόμιζεν, ἀλλ' ἤλθε, καταλιπὼν εἰς τὴν τύχην τὰς πρὸς διεσυνθεῖς της διαγωγῆς του περιστάσεις, ἴσως δὲ καὶ φοβούμενος μὴ προδώσῃ τὸν ὅρκον του καὶ εὐχαρίστως κινδυνεύων νὰ ἐκτελέσῃ δύο ἀνθ' ἑνὸς ἐγκλήματα. Ἡ ἀπόκρισις τῆς Φιαβίλας τὸν ἀπήλλαξεν ὅλων τῶν ἀβεβαιότητων αὐτοῦ, ἀλλ' ὅμως διέμεινεν ἐπ' ὀλίγον ἐκπληκτος.

— Τὸ δηλητήριο! ἀπεκρίθη, μοὶ ζητεῖς τὸ δηλητήριο;

— Ναί, εἶπεν ἡ Φιαβίλα, καὶ ὁ ὀφθαλμός της ἀπήστραπτεν ἐκ σκυθρωπῆς ἐλπίδος.

Ἡ σκηνὴ ἐφαίνετο μεταβληθεῖσα, θὰ ἐπίστευέ τις δὲ ὅτι ἡ Φιαβίλα ἤλθεν ἵνα ἐπιβάλλῃ τῷ Σπάφῃ τὴν ἐκδίκησιν. Ἐτείνε τὴν χεῖρά της καὶ ἡ χεὶρ αὕτη ἦτο σταθερά, ἐν ᾧ τούναντιόν ὁ Σπάφας ἔτρεμε δίδων αὐτῇ τὸ δηλητήριο. Ἡ μαρκησία προσέθηκεν.

— Ἀπόψε, εἰς τὰς δέκα, θὰ ἐπανέλθῃ διὰ νὰ ἐτοιμασθῇ ὅπως ὑπάγῃ μὲ τὴν κόμησάν εἰς τὸν χορὸν τῆς πρεσβείας. Ἐλθὲ τὸ μεσονύκτιον, καὶ τότε, ὅ,τι εἶναι δυνατόν θὰ γείνη.

Ἀπεμακρύνθησαν ὁμοῦ, καὶ ὁμοῦ ἐπίσης ἐπέστρεψαν εἰς Παρισίους, ὁ δὲ Σπάφας κατέλιπε τὴν μαρκησίαν εἰς μικρὰν ἀπὸ τῆς οἰκίας αὐτῆς ἀπόστασιν. Διαρκούντος ὅμως τοῦ μακροῦ αὐτῶν δρόμου κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν δὲν ἀντήλλαξαν οὐδὲ λέξιν.

Ἰπάρχουσι στιγμαὶ κατὰ τὸν βίον καθ' ἃς ἀπασα ἡ ἰσχύς τοῦ ἀνθρώπου μόλις ἀρκεῖ εἰς τὴν αἰσθάν. Τὸ ἐλάχιστον μέρος ὅπερ θὰ ἐδῶκεν εἰς τινα συζήτησιν, εἰς τινα λόγον μάλιστα, θ' ἀφινεν ἀνεπαρκὲς ὅ,τι συνέλεξε διὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν σκοπῶν του. Ἡ μαρκησία ἐπανῆλθεν εἰς τὸν οἶκόν της ὅπου εὗρε τὸν Ζαχαρίνον μόνον, πρὸς ὃν ἐσύστησε νὰ τὴν εἰδοποιήσῃ ὅτε ὁ Φαβιάνης ἤθελεν ἔλθῃ, μεθ' ὃ ἐκλείσθη ἐντὸς τοῦ δωματίου της. Ὁ δὲ ἐπίστευέ τις ὅτι ἐκ τῶν προτέρων ἐκάνονισεν ὀλόκλη-